

ikke været muligt derved at komme til et nogenlunde tilfredsstillende Resultat; det foreliggende Udfast udviser derfor en Udgiftsforøgelse, men det er lykkedes at holde den saa lavt, kun lidt over 17,000 Kr. aarlig, at den forhaabentlig ikke skal lægge Lovforslaget nogen Hindring i Vejen. Og man tør ikke tilbageholde den Bemærkning, at det er paa høje Tid, at der sker et alvorligt Skridt for at forbedre Forholdene i Korpslet. Det har, som foran anført, vist sig, at Tilgangen af frivillige til at forrette Tjeneste i 1—2 Aar som Kaserbeintendant har været aldeles forsvindende, og det tør næppe antages, at Forholdene i den Henseende ville forandre sig væsentligt; naar den Tid er udløben, i hvilken man efter Loven kan holde de værnepligtige til Tjeneste, gaa de allerfleste af dem hjem, og der bliver som Regel kun dem tilbage, der aspirere til en fast Stilling i Korpslet. Desto nødvendiggere bliver det ved Lovbestemmelse at sikre sig en tilstrækkelig og solid Stamme af faste Embedsmænd, og gøre Vilkaarene for disse saadanne, at der er Udbyg til, at virkelig dygtige Kræfter ville søge derhen; thi man vil ellers, naar Korpslet engang maatte blive sat paa en alvorlig Prøve ved indtrædende Fredsbrud, være udfat for sorgelige Stusselser. Hvad det vil være for en Kalamitet for Hæren, hvis Forplejningsvæsenet ved Krigs Udbrud viser sig ikke at kunne magte sin Opgave, og hvorledes de ved en kneben Fredsordning besparede Udgifter ville komme mangfoldige Gange fordoblede igen til Udgift paa Krigsbudgettet, behøver knapt at omtales, endfige yderligere at udvisses. Der er en Betragtning, som maaske ikke ligger fjern for en overfladisk Overvejelse, nemlig at drage en Parallel mellem Hærens Lægekorps og Hærens Intendanturkorps med Hensyn til deres Stilling i personel Henseende ved Overgangen fra Freds- til Krigsfod, idet begge for en stor Del ere henviste til at supplere sig ved Indkaldelsen af hjemfendt Personale; men det maa dog her straks springe i Øjnene, at Lægekorpslets Reserve er Læger, altsaa Mænd, der stadig ere vedblevne at uddanne sig og virke i en Gerning, der i alt væsentligt er sammensaldende med den, der vil komme til at paahvile dem i Krig, medens Forplejningskorpslets Reserve bestaar af Mænd i alle mulige Livsstillinger, af hvilke kun et forsvindende Antal efter Hjemsendelsen har beskæftiget sig med Forretninger, der have noget tilfælles med Korpslets Gerning, og rest ingen har virket i en Gjerning, der falder sammen med denne. Og dog har Lovgivningsmagten haft Øje for, at den Ordning af den militære Læge-

tjeneste, der blev truffen ved Loven af 1867, ikke var fyldestgørende, og Ordningen er derfor bleven ikke uvæsentligt forbedret, idet Korpslet siden 1880 har modtaget en Forøgelse med 10 faste Embedsmænd, nemlig 5 Overlæger og 5 Korpslæger. Men for Forplejningskorpslets Vedkommende, hvor Forøgelsen af Embedsmændenes Antal kun bestaar i 1 Overintendant og 1 Intendant og saaledes staar i et absolut Misforhold til den stedfundne Forøgelse af Hærens Afdelinger, staar Ordningen af 1868 endnu saa godt som urørt. Det er derfor paa høje Tid, at der her gøres et alvorlig Skridt. Endnu er der i Korpslet gode Kræfter, navnlig blandt dets ældre Embedsmænd, som indtraadte i Korpslet umiddelbart efter eller i de nærmeste Aar efter, at dets Ordning blev fastslaaet. Men Tilgangen til Korpslet har i de senere Aar vist sig aftagende i Kvalitet; ikke saaledes at forstaa, at de Korpslet tilgaaede Embedsmænd ikke skulde være fuldt ud hæderlige Personer og dygtige til Stillingen som Regnskabsførere ved Afdelingerne; men Emner, der egne sig til Ansættelse i højere Stillinger i Korpslet og i saadanne Stillinger, der forberede til disse og derfor udkræve større aandelig Overlegenhed, have de senere Aar kun bragt meget saa af, og dette skuldes utvivlsomt for den allervæsentligste Del de flette økonomiske Vilkaar, hvorunder den overvejende Del af Korpslets Personale er stillet. Vil man sikre sig gode Kræfter, gælder det her som overalt, at de vedkommende maa stilles saaledes i økonomisk Henseende, at de kunne leve, det vil sige føre et, om end tarveligt og økonomisk, saa dog nogenlunde sorgfrit Liv med Familie, og det kan en meget stor Del af Forplejningskorpslets Embedsmænd efter den nugældende Ordning ikke, naar de ikke enten have privat Formue eller ere saa heldige ved Siden af deres Embedsvirksomhed at skaffe sig privat For-tjeneste, hvad der ingenlunde overalt er muligt, ligesom det heller ingenlunde altid er Tilfældet, at Embedsvirksomheden navnlig for deres Vedkommende, som ere ansatte ved Korpslets øvre Administration, levere dem Tid dertil. Med Hensyn til den økonomiske Stilling skal man blot gøre opmærksom paa, at der i Korpslet ingen Aldersgrænser eksisterer, uden for saa vidt det i Praksis er fastslaaet som Princip, at Korpslets Embedsmænd afskediges, naar de naa 70 Aars Alder, og at Forholdet mellem Antallet af Stabs- og Overintendantposter og Intendantposter for Tiden er saa ugunstigt, at mange først i en meget fremrykket Alder eller aldrig ville naa op over Intendantstillingen, hvis Maksimumslønning er 2,200 Kroner. Embeds-